

slag om en Nyaffattelse af Lovforslaget, hvorved Loven af 15. December 1934 ændredes paa tre Punkter. *Arbejdstiden* ved de paagældende Arbejder kunde efter Flertallets Forslag ikke nedsættes under 36 Timer pr. Uge, *Arbejdslønnen* skulde være den ved almindelig Overenskomst eller i Mangel heraf ved Særoverenskomst mellem Arbejdsgiveren og de paagældende Arbejdere fastsatte — Flertallets Ændringsforslag havde paa dette Punkt samme Ordlyd som § 3 i Loven af 11. Maj 1935 vedrørende offentlige Arbejder til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden (Aarvog 1934—35, Side 213) —, og i de i Henhold til Loven nedsatte *Nævn* paa 3 Medlemmer ønskedes optaget yderligere 1 Repræsentant udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening og 1 udpeget af De samvirkende Fagforbund.

Udvalgets *Mindretal* (*Venstre og Konservative*) modsatte sig disse Ændringer, idet man navnlig henviste til, at Loven havde virket tilfredsstillende, at Ændringerne vilde medføre, at Loven ikke blev synderlig brugt ude i Kommunerne, og at der endnu ikke forelaa tilstrækkelige Oplysninger til at bedømme, om Ændringer i de gældende Regler maattes skønnes ønskelige.

Flertallets Ændringsforslag vedtoges med 63 Stemmer mod 39 (Venstre, Konservative og Frie Folkeparti), og med 72 Stemmer mod 42 oversendtes Lovforslaget i den saaledes ændrede Skikkelse til *Landstinget*.

Her blev Lovforslaget imidlertid efter Forslag af Udvalgets Medlemmer af Venstre og Det konservative Folkeparti med 37 Stemmer mod 28 ført tilbage til den Form, hvori det oprindelig blev forelagt af Ministeren i Folketinget, og ved 3. Behandling stemte alle Partier for denne Affattelse, idet Socialdemokratiets Ordfører erklærede, at det uanset Lovens Mangel vilde være uforsvarligt at lade den bortfalde.

Folketinget accepterede derefter, enstemmigt med 104 Stemmer, Landstingets Affattelse af Lovforslaget.

I Folketingsudvalgets Betænkning udtalte *Mindretallet* den Opfattelse, at Loven ikke i alle Tilfælde var *administreret* efter dens Ordlyd, idet der f. Eks. for Vejle Købstads Vedkommende var godkendt Arbejder til et samlet Beløb af 574 235 Kr., hvilket ikke kunde siges at være i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelse om, at disse Arbejder skal være »mindre betydelige«. Ved Sagens 2. Behandling imødegik Socialministeren udførligt denne Opfattelse (F. T. Sp. 5380).